

[Karlskov Jensen.]

tale om en række spørgsmål og opgaver, der ligger meget nær op ad det, man hidtil på udmærket måde har klaret i de generelle landbrugsorganisationer og i de bestående eksportudvalg, i begge tilfælde i nært samarbejde med landbrugsministeriet og med de skiftende landbrugsministre. Jeg kan bare som et eksempel nævne, hvordan man på den måde har administreret de næsten 3 milliarder kr., som har været overført til landbrugets dispositionsfond igennem årene.

Jeg er ikke i tvivl om, at der bliver en del bureaukrati og teknokrati i forbindelse med vort medlemskab af EF, og jeg vil derfor sige til landbrugsministeren: lad os her i Danmark prøve at praktisere medindflydelse og nærdemokrati i stedet for, også for at påkalde et større medansvar. Lad os gå den korteste vej og den mest direkte vej. Her er et område, hvor det både vil være naturligt og givetvis også langt billigere med hensyn til såvel personale som penge fortsat at lade en betydelig del af disse opgaver placere i landboorganisationernes fællesmarkedssekretariat og i landbrugsrådet. Man har jo her en ekspertise og en erfaring fra tilsvarende ordninger, der er opbygget igennem en lang årrække. Den hidtidige danske praksis har jo bestået i, at landbruget selv har administreret foranstaltninger, som har stor lighed med dem, der nu kræves i henhold til fællesmarkedsforordningerne.

Man skal huske, at den fælles landbrugs-politik jo kun dækker visse områder; der vil fortsat være behov for gennemførelse af en række opgaver på national basis — det kendes fra de nuværende EF-lande — og derfor vil det være af den største betydning, at der sker en koordinering imellem administrationen på EF-områderne og administrationen af det, der ligger udenfor.

I denne forbindelse kunne jeg godt have lyst til at sige, at jeg tror, vi under udvalgsarbejdet skal prøve at sammenholde det, der står i § 1 i lovforslaget, med det, der står i § 3. Det ser for mig ud, som om man i forhold til den eksisterende lov begrænser sig til i lovforslaget kun at beskæftige sig med det, disse forordninger vedrører, mens der er ting, der falder udenfor. Men det vil jeg gerne komme nærmere ind på under udvalgsarbejdet.

Fra venstres side vil vi altså gerne ind-

drage landboorganisationerne og deres medarbejderstab med hele den erfaring, de råder over, i størst muligt omfang både af hensyn til koordineringen og af praktiske grunde. Jeg er klar over, at der er områder her, der helt naturligt skal ligge i landbrugsministeriet; jeg er klar over, at der er områder, der helt naturligt må forblive i landbruget. Men der er en række områder midtvejs, hvor det er en vurderingssag, om de ligger bedst det ene eller det andet sted.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om — det er også bekræftet fra anden side og nævnt her fra anden side i dag — at administrationen i den udstrækning, den med rimelighed kan ligge i landboorganisationerne, vil blive langt billigere både med hensyn til penge og med hensyn til personale, end hvis man flytter for stor en del over i landbrugsministeriet i det nye departement. Jeg kan i så henseende henvise landbrugsministeren til at læse Aktuelt fra den 18. november; dér har man de samme bekymringer, at det bliver et departement, der vil svulme alt for stærkt op, svulme voldsomt op.

Det næste spørgsmål, jeg gerne vil opholde mig ved, er spørgsmålet om det rådgivende udvalg. Landbrugsministeren foreslår, at udvalget — hvis funktioner jeg ikke skal gå nærmere ind på her, det er blevet nævnt — skal bestå af 17 medlemmer med 2 fra landbrugsministeriet, 2 fra handelsministeriet, 2 fra Industrirådet, 2 fra Grosserer-Societet og 7 fra Landbrugets organisationer samt 2 forbrugerrepræsentanter henholdsvis fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Forbrugerrådet, altså 4 ministerielle embedsmænd, 2 forbrugerrepræsentanter, 4 fra handel og industri og kun 7 fra det erhverv, som det jo først og fremmest vedrører.

Jeg tror, det vil være ønskeligt bl.a. for at kunne fremme en hurtig og direkte sagsbehandling, at udvalget får kompetence til at træffe beslutning i flest mulige spørgsmål, altså ikke alene være rådgivende, men også kunne træffe beslutninger. Ministeren har jo det sidste ord i alle tilfælde på disse områder. Jeg vil derfor gerne rejse det spørgsmål, om ikke det vil være naturligt at lade de 4 embedsmænd deltage i udvalgs møderne med taleret, naturligvis, men uden at de tager del i afstemningerne. Det vil vist være også en naturlig fremgangsmåde set i forhold til den praksis, der normalt foreligger. Det kan